

Woordje bij het feest van de Barmhartige Jezus (Beloken Pasen)

Bij dit evangelie kunnen we de indruk hebben dat de komst van de Opgestane Heer te midden de leerlingen alle problemen van twijfel, van achterdocht en verraad op één oogwenk heeft kunnen doen oplossen.

Dat ware in ieder geval schitterend geweest, destijds, maar ook nu waar wij moeten vaststellen dat geloven niet altijd een bron van vrede/tevredenheid of van verbondenheid is, maar weleens één van twist en onzekerheid.

Eigenlijk herkennen wij ons in de kleine groep leerlingen, die zich vereenzaamd achtergelaten voelen. Net zoals toen heeft de grote massa volgelingen afgehaakt, een gegeven dat zowel bij ons, als bij de eerste leerlingen heel wat vragen oproept en onzekerheid wekt.

En dit heeft tot gevolg –dat horen we hier althans- dat ze zich gaan opsluiten in hun eigen klein wereldje, in hun beperkte kring waar ze zich nog een klein beetje thuis voelen, een situatie die ook voor een deel voor ons opgaat.

Ongetwijfeld een begrijpelijke reactie, maar gaat dat nu net niet in tegen de verrezen Heer die de leerlingen de wereld inzendt om te werken door vergeving aan verbondenheid en aan harmonie? Als we eerlijk zijn, moeten we toegeven van wel, maar hebben we op al die domeinen al niet zoveel inspanningen ondernomen zonder echt tastbare resultaten te kunnen neerleggen?

Het is dan ook niet zo verwonderlijk dat onze geesteskracht op dit gebied precies wat uitgedoofd lijkt, onze fantasie uitgeput en onze initiatieven opgebruikt. In plaats van vitaliteit en dynamiek, is er dan ook bij velen: neerslachtigheid, onverschilligheid en uitputting.

En dan is er nog de steeds groeiende ongelovigheid, want Thomas is effectief geen alleenstaand geval. Integendeel, het ongeloof is nu de norm, terwijl het geloven een soort curiosum is, dat vragen en verbazing bij anderen oproept.

En zo voelen de meeste christengelovigen zich misschien wel een beetje in een hoek geduwd. Tegen die achtergrond, zegt Jezus in het evangelie van vandaag: vrees niet wat Ik ben er, niet als een wonderman om je problemen op te lossen (dat moet je zelf doen) maar om je de hand te reiken en om je te laten voelen dat Ik aan je zijde staat (Thomas).

De zekerheid dat de Opgestane Heer de metgezel is in ons leven, is nu zowat het eerste en het wezenlijkste element van het paasgeloof. Dit moet de leerlingen niet alleen vervullen van vrede, maar hen ook opwekken, om er weer voluit voor te gaan, om in zijn Geest verder te werken en te leven.

Want er is inderdaad die opdracht om ons naar buiten te keren. Jezus laat hier duidelijk zijn Geest over zijn leerlingen gaan. Hij blaast een nieuwe wind, een andere kijk, die vooral het goede en het positieve in de wereld wil opzoeken.

Vandaar dat de focus hier gericht is op het positieve van wat er in de wereld gebeurt. We mogen ons erin verblijden en we moeten ons ermee verbinden. De coronacrisis is misschien daar wel een mooi voorbeeld van. Ondanks de moeilijkheden, de beperkende maatregelen en de ellende en het verdriet dat het virus verwekt, gebeurt er ook heel veel positiefs. Het is een vreugde om dit te zien. We moeten er ons alleen nog bij aansluiten, mochten we dit nog niet gedaan hebben.

Dit kan inderdaad een andere, nieuwe dynamiek teweegbrengen. We voelen ons immers niet meer alleen. Want geloven, is dan geen strijd meer tegen het kwaad (zoals het egoïsme, de ongerechtigheid ...) maar

een stimulans om ons door het goede dat er al aanwezig is, te laten aanspreken en te bekoren. Het glas is hier dus halfvol....

Vanuit het verlangen naar goedheid, zijn er dus nog vele medestanders die we met grote barmhartigheid (vergeving) moeten bejegenen. Vandaar de oproep tot verzoening, het in dankbaarheid omhelzen (zoenen) van al het goede dat nu effectief gedaan wordt.

Tenslotte is er nog het ongeloof. En hoe raar dit misschien kan klinken, dit is een kwestie van geloven. Niet wij, moeten anderen bekeren. Het enige wat we hoeven te doen, is mensen rondom ons zoveel mogelijk Christus en zijn liefde aanreiken niet zozeer om het aantal gelovigen op zich te doen vermeerderen, maar wel om het samenleven als mensen zinvoller, rijker en mooier te maken.

En dit kunnen we dus enkel doen door Hem tastbaar te maken (door zijn handen en zijn zijde te laten zijn en zien), door attent te zijn voor elkaar, door vrede uit te dragen, door mantelzorgers voor elkaar te zijn, door bewerkers te zijn van barmhartigheid en gerechtigheid.

Het is dus geen kwestie van woorden, van apologieën en eindeloze traktaten, maar wel van concrete daden zodat ook anderen Jezus als een levende Heer kunnen ontmoeten. En de gekwetste handen en gewonde zijde spelen hierbij een cruciale rol. Want het gaat hier duidelijk om de liefde die zich schenkt op een kwetsbare en ontwapenende wijze en om de gewonde trouw, die trouw die de teleurstelling aandurft.

Zo kan ons geloof weer tot leven komen en mogen we ons inderdaad gelukkig prijzen omdat het een gemeenschappelijke bron van vreugde en geluk is. Amen.

J.-Paul Guilliams.

BEZINNING

Ik hield mijn hart gesloten
en zocht naar een bewijs.
Maar eenmaal dit gedaan
wist ik wie de dode was....

Toen Hij me in mijn ogen keek
en ik Hem weer zag staan,
sprak Hij geen oordeel uit.
Hij schonk mij zijn vrede....

Laat mij toch bij U zijn
en reik me nu de hand.
Dat Gij in mij tot leven komt
en ik weer leven kan.

SLOTGEBED

Eeuwige God,
Door ons samenzijn bij U
weten wij ons gesterkt in hoop, geloof en liefde.
Wij bidden U:
Blijf ons met uw aanwezigheid nabij
en laat gebeuren wat Jezus voor ogen stond:
dat wij allen te samen één volk worden,
vervuld van vrede en barmhartigheid,
vandaag en alle dagen tot in eeuwigheid. Amen.

